

В реанимацията всичко се случва много бързо – или умираш веднага, или ви преместват в обикновена болнична стая, където процесът по умирането отнема малко повече време. Макар че е възможно и да ви изпратят веднага вкъщи.

В устата ми продължаваше да има вкус на дим, но по леко изгорелите вежди и зачервеното лице можеше спокойно да се реши, че чисто и просто съм заспал в солариума. Девојката с бяла престилка, която, изглежда, беше пораснала с банани и чипсове, не бе в настроение да си хаби усмивките за мъже, по-възрастни от четиридесетте, и поради това ми поднесе без излишни емоции прозрачно като рентгенова снимка кафе и сандвичи със смачкани сардини в доматиен сос, чийто некролог беше написан на място тук, върху парченца бял кашкавал. Попитах я дали няма днешни вестници. Не, нямаше. Тогава включих радиото. По първата станция разсъждаваха за финансовите дебати в Стортинга*. По втората ме информираха за задръстванията по подстъпите към Осло. Превключих на местната станция, но и тук веднага ме информираха за задръстванията, но вече в Берген. Пред тези новини предпочетох тишината.

Утринната визитация мина покрай мен като експрес. Бях изписан, преди да успеят да ме видят. Облякох собствените си дрехи, от които от километър миришеше на дим, и с мъка сресях косата си. През по-

* Стортинг (норв.) – парламент. Б.пр.

следните две седмици не бях по-близо до смъртта, отколкото сега. Тилът ми и досега усещаше горещината на пламъците.

Щом слязох в голямата приемна, веднага си купих два вестника. Мъдrex се на първите страници и на двата, което въобще не ми хареса. „Страшен пожар на „Ньостегатен“. Частният детектив Варг Веум е изнесен в последния момент от горящата къща.“ Гореспоменатата личност висеше в най-добрите традиции на умирация Карлсон, който живее на покрива, в ръцете на смелия пожарникар.

„Умишлен палеж?“ – питаше другият вестник. Въпросът явно бе предназначен за доверчивата аудитория, но нито на първата, нито на която и да е от другите страници присъстваше отговор. „Носят пострадалия към линейката“ – гласеше текстът под снимката. Но слава богу, на никого от журналистите поне на този вестник не беше хрумнала идеята да изясни кой именно е пострадалият.

Огледах се, за да се убедя, че никой в приемната не ме е познал. Представителите на моята професия не обичат кой знае колко лицата им да се тиражират на първите страници на вестниците в големия град. Не си струваше обаче да се ядосвам. Повечето от бързащите покрай мен хора никога не биха могли да познаят дори самите себе си на вестникарските снимки. Всички имаха обичайните лица на посетителите в болниците, казващи: „Само не си мислете, че ние сме болните. Ние сме здрави като... бикове“.

У себе си няхах пари за такси и се отправих към автобусната спирка в северния край на тунела на Хаукеланд. Над района Улрикен плуваха ниски облаци, валеше дъжд и листата по мокрите улици вече почти се бяха превърнали в каша. От това лошо време на душа-

та ставаше съвсем тъжно. От капака на канализационната шахта се излъчваше миризма като от мъртвец.

Когато норвежците чакат на спирката транспорт, почти никой от тях не стои под навеса, дори и да вали дъжд. Под козирката има място само за двама. Останалите остават под дъжда така, сякаш двамата в укритието са болни от заразна болест и е опасно да се приближаваш до тях.

Аз нахално опитах да стана трети, но това завърши твърде печално за възрастния господин с тъмносивото скъпо палто и жълтите ръкавици, защото му се наложи да се озове под дъжда.

Жената, с която ми се наложи да делия спирката, сигурно беше пристигнала в Берген от най-дълбоката провинция на Западна Норвегия. Погледът ѝ бе прикован върху асфалта, ъгълчетата на устата ѝ бяха отпуснати надолу, а върху целия ѝ облик лежеше печатът на отнесеност и дълбока тъга, сякаш мечтаеше единствено да се върне на земята, от която я бяха откъснали. Слънцето на детството ѝ отдавна беше залязло зад хоризонта и никога повече нямаше да се появи иззад океана.

Лицата на стоящите под дъжда в очакване на автобуса бяха въобще напълно безизразни, а чертите им – нарисувани с обикновен молив и сякаш дъждът можеше да ги измие във всеки един момент.

Когато от тунела се показва жълтият автобус, всички веднага се втурнахме към него и нахлувайки вътре, се постаряхме да седнем колкото може по-далече един от друг. Веселичко утринно сборище. Ако в този момент някой ни беше предложил да изпеем радостна песничка, той щеше да бъде изпратен незабавно обратно в психиатрията. Добре че тя бе зад ъгъла.

Слязох от автобуса при Централната поща с усеща-

нето на човек, изписан от болницата след дълго и тежко боледуване. Тръгнах към полицейското управление и се поинтересувах дали Данкерт Мюс е там. Да, там бил, но нямал желание да ме види.

– Тогава ще му се наложи да затвори очи – усмихнах се на плешивия дежурен и се отправих към асансьора.

В кабинета си на четвъртия етаж Мюс се опитваше да вдиша повече въздух, допусвайки поредната си цигара. Съзирайки ме, той избухна:

– Нима не е ясно, че не искам да те виждам? – изръмжа той.

– Страхувам се, че ще промениш решението си. – С тези думи се отправих към бюрото му и седнах на стола.

Няколко секунди се измервахме взаимно с погледи. Ако повечето хора с годините стават все по-малки и по-малки, то при Мюс е точно обратното. С всяка година той придобиваше все по-голяма и по-голяма прилика с неодялан квадратен монолит от гранит. На главата му обаче винаги имаше една и съща неизменна шапка, която сигурно Бог му бе предопределил да носи до смъртта си като наказание.

Беше облечен в сив костюм, черни обувки, бяла риза и рижавочервена вратовръзка.

– Подбрал си най-хубавата си вратовръзка – казах аз.

Той премести фасата в другото ъгълче на устата си и издиша.

– Твърде рано се зарадвах. Трябваше да изчакаме само пет минути...

– Да, ще ви се наложи да се позанимаете с палежа. Не е като с обикновен пожар в стара дървена къща...

На устните му се прокрадна слаба усмивка.

– Не бих го нарекъл „палеж“. Обикновено раз-

чистване на сметки между свои. И разследването на това престъпление ще ми достави истинско удоволствие... Надявам се, че ме разбираш?

– Всичко е ясно. Значи вече сте започнали разследването?

Той се вторачи в мен. От цигарата му се разнасяше противна миризма. Започнах да усещам пощипване по кожата от дима.

– Не бях сам в къщата.

– Така ли? – Последва дълго мълчание. – А ние си мислехме, че си се преместил там за постоянно. – Ново мълчание. – Че именно в такова общество се чувстваш като сред свои. – Той размърда езика в устата си и направи недвусмислен жест, за да покаже, че му се гади от разговора му с мен. След това протегна ръка към бележника и молива и каза: – Е, Веум, кой беше там освен теб?

– Най-малко четирима души. Единият ме блъсна по стълбището, другият ме цапардоса по главата и още двама.

– Весела компания, както виждам. И никой ли не танцуваше случайно канкан?

– Един младеж, който, изглежда, беше видял призрака на смъртта, и една девойка.

– Девойка... – Той зяпна и аз бях почти възхитен от това, че цигарата не падна на бюрото. – Доколкото те познавам, именно нея си преследвал.

Изгледах го твърдо.

– Това ми е работата. Възложиха ми да я намеря, да разбера как е и...

– И...

Опитах се да си представя лицето ѝ, но го бях видял само за няколко секунди и в паметта ми не бе останало нищо от тези секунди.

– Удариха ме отзад по главата с нещо тежко. Когато се свестих, къщата вече гореше.

Сега изглеждаше по-заинтригуван.

– Колко дълго си бил в безсъзнание?

– Не зная. Вие в колко пристигнахте?

Той се порови в книгата на бюрото си.

– Ето... съобщението за пожара е постъпило... в 22:35. Пожарната е пристигнала на мястото в 22:39.

Ние – две-три минути по-късно.

Замислих се.

– Беше около десет, когато влязох в къщата. Някой би трябвало да е видял как бяга онзи младеж, който ме събори. И другите. Освен ако... Нищо ли не открихте в пожарището?

Той поклати отрицателно глава и само продължи да почуква с молива по повърхността на бюрото си.

– Тази девойка... Има ли си име?

Кимнах.

– Повечето хора имат имена.

Той ме изгледа с каменния си поглед, но така и не каза нищо.

Аз продължих бързо:

– Ако искаш да го научиш, трябва първо да звънна на сестра ѝ, моята клиентка.

Той се усмихна снизходително и изпръхтя:

– Звъни, ако щеш, и на римския папа, но ми кажи името ѝ.

Набрах номера на Службата за регистрация на населението. Карин вдигна слушалката и преди да успее да обясня за какво става дума, изстреля:

– Господи, Веум! Опитвах се да ти се обадя. Четох днешните вестници. Какво стана? Какво!? Надявам се, че Сирен не е била в къщата. Как си ти?

– Да, да. Една нощ в реанимацията и съм в отлична

форма, както и старшият инспектор – отговорих аз. – И – не. Тя успя да избяга, да го кажем така.

Мюс присви очи.

– Значи все пак е била там.

– Да.

– Ти говори ли с нея?

– Успяхме само да си разменим един-два погледа, преди някой да ме удари отзад по главата.

– Удариха са те? Господи, какъв кошмар!

– Полицията не мисли така.

– Къде си сега?

– В полицейския участък.

– В поли...

– Именно поради това ти звъня. Искат да научат името на сестра ти. Не мога да им го кажа без твоего позволение.

– Стига само да не отидат при майка ми, то...

– Тогава всичко е наред?

– Да. Ще ми се обадиш ли? Трябва да разбере...

– Ще ти звънна. Чао засега.

Оставих слушалката и погледнах Данкерт Мюс.

– Всичко е наред.

– Името?

– Сирен Съвог.

Той записа бавно името и дълго го гледа. След това започна трескаво да рови залежите от важни документи на бюрото си.

– По дяволите... – Погледна ме и се усмихна широко. – Интересно... Много интересно. – С дебелия си показалец, един от най-известните показалци в града, натисна бутона на вътрешната връзка. – Трябва ми информацията за Сирен Съвог – нареди той. – Възраст... – Погледна ме.

– Двайсет и осем години.

– Двайсет и осем години – повтори Мюс. – Външни белези...

– Може би ще е по-добре, ако аз сам... – Посегнах към вътрешната връзка.

Мюс изръмжа:

– Ще се свържа по-късно с вас. – Изключи връзката и се обърна към мен. – Като излизаш, кажи на дежурния особените ѝ белези. Искам да знам всички подробности – цвят на косата, прическа, дрехи, особени белези, с други думи, всичко, което може да ни заинтересува. Ти и сам знаеш.

– Но... Откъде изведнъж такъв интерес?

Той ме погледна замислено.

– Имахме подобен случай преди година и половина.

– И какво?

Погледна ме отровно.

– Миналия път загина един човек. Привлече ме това, че той и тази девойка са с еднакви фамилии.

– Мислиш за... Името на този човек... Асбърн Съвог ли е?

Той стовари юмручищата си върху бюрото.

– Така е по-добре, Веум! Защо веднага не каза за това? Значи имаш какво още да разкажеш?

Поклатих глава.

– Не. Това е мъжът ѝ. Този случай я е накарал да се захване отново с наркотиците.

– И не виждаш нищо странно в това? Че мъжът ѝ е изгорял преди година и половина, а тя отново е замесена в подобен пожар днес?

– Вчера.

– Е, да! – изглежда ме злобно той.

Да. Сега, когато ме попита, наистина намерих това за странно. Трябваше да не забравя да ѝ напомня за това съвпадение при следващата ни среща. Ако оба-

че се имаше предвид, че всички полицаи в този град в момента я търсеха, то срещата ни можеше и да не се състои толкова скоро.

– А разследвахте ли онзи пожар?

Той се порови в книжата.

– Не кой знае колко. Не беше направен никакъв окончателен извод. Може би този път ще успеем. Стига само да намерим тази... Сирен Съвог.

Сега можех да наблюдавам процеса на формирането на мислите в главата му. Устата му се разтегли настрани, а тъгълчетата ѝ се отпуснаха надолу, както на портрета на директора на музея, нарисуван от Карл Баркс.

– А ти, Веум, трябва да се държиш на безопасно разстояние от този случай. Сега той е наша работа. Ние сами ще намерим Сирен Съвог, а ти...

– А аз...? Искаш да ми предложиш нещо ли?

Той се наведе през бюрото и се взря в очите ми.

– Прави каквото искаш, дявол да те вземе, Веум, само стой по-далече от нас. Дотогава, докато не намериш поредния труп за мен. Докато не намериш труп, Веум...